

DIOCESE OF PATERSON

Diocesan Center
777 Valley Road
Clifton, New Jersey 07013

Office of
THE BISHOP

(973) 777-8818 Fax (973) 777-8976

PASTORAL LETTER NOVEMBER 2014

CALLED HOME TO GOD: PASTORAL GUIDELINES FOR CATHOLIC FUNERALS

To all the faithful, religious, deacons and priests:

*May the God of peace, who brought up from the dead ... Jesus our
Lord, furnish you with all that is good.*

(Hebrews 13:21-22)

[1] The catacombs of ancient Rome wind their way underground for three hundred and seventy-five miles. They stand in silent witness to the beliefs of the first Christians. When Christians from the first to the fifth century used these subterranean chambers to house their dead, they were deliberately distancing their burial practices from those of their pagan neighbors.

[2] Pagan Romans cremated their dead. They buried the ashes either in a family tomb or a common vault known as a *columbarium*. Christians, however, chose not to cremate their deceased. Instead, they followed the example of burial found in Sacred Scripture.

[3] When his beloved wife Sarah died, Abraham, the father of the Chosen People, purchased a burial plot with a cave at Machpelah in the land of Canaan. There he buried his wife (Gen 23:1-20). Isaac and Ishmael later buried Abraham in the same cave (Gen 25:9) as did Joseph, his father Jacob (Gen 50:2). Miriam (Num 20:1); Moses (Deut 34:5-8); Joshua (Josh 24:30); Samuel (1 Sam 25:1) and David (1 Kg 2:10) were all buried and not cremated.

[4] In the time of Jesus, the Jews continued the same burial practices. When Herod beheaded John the Baptist, John's disciples came and took his body and reverently buried it in a tomb (Mt 14:12). The dead Lazarus was placed in "a cave, and a stone lay on it" (John 11:38). And, Jesus himself was buried in a new tomb, hewn out of the rock, which Joseph of Arimathea had prepared for himself (Mt 27:57-60; Mark 15:46; John 19:41-42).

[5] Christians followed the Jewish practice of burying the dead. Their pagan neighbors were amazed at the sense of joy and peace that surrounded Christian burials. St. Jerome tells us that, when St. Paul the Anchorite of Thebes was buried, they wrapped his body and carried it to the grave, singing hymns and psalms. (cf. St. Jerome, *The Life of Paulus the First Hermit*, 16). The pagans also noticed that Christians would even give a decent burial to the poor whose families could not afford the expenses. Unlike the pagans, Christians did not cremate the bodies of the poor and dump their ashes into a common grave.

[6] Funeral rites are important. On a human level, ritualized mourning shows respect for the dead, comforts those left behind and leads the bereaved back to normal life. On a spiritual level, funeral rites provide the occasion during which a faith community expresses its beliefs in the face of death and offers healing and comfort to those left behind.

PASTORAL LETTER NOVEMBER 2014

[7] Today, we are beginning to witness a minimizing and even elimination of rituals surrounding death and burial. An increasing number of Catholics are breaking away from traditional Catholic funerals. There are a number of reasons for this growing trend.

[8] First, the secularization of society. God's design for birth and marriage finds no place in court decisions and recent laws. With increasing ferocity, even the discussion of God is being banned from the public forum. This radical divorce of religious beliefs from current debates surrounding birth and marriage diminishes the importance of faith in dealing with death.

[9] Second, a strong sense of individualism in our culture. Some hold that every individual has total authority over his or her life. Each person has the right, therefore, to live and die as he or she sees fit. The individual is sovereign. There is no need of community. In living and dying, it is the individual that matters first and foremost. The faith community and its practices are secondary.

[10] Third, the removal of death from our view. Most deaths take place outside the home, in hospitals or nursing homes. The dead are waked in funeral homes. The stark reality of death itself is cosmetically disguised. By keeping death and dying at a distance, we avoid facing the existential anxiety of our own demise. In fact, the quicker the funeral can be done, the less time we have to face death.

[11] Fourth, the general decline in religious practice. Church attendance is down. Many no longer recognize an obligation to attend Mass on Sundays and Holy Days; and, they are teaching their children by example to think the same. Sadly, because their children have fallen away from attending Mass, parents who have attended church regularly all their life are now being denied the spiritual benefit of a funeral Mass. It is now becoming necessary for those who want a full Catholic funeral to leave that instruction for family members.

[12] Fifth and the most important, a loss of faith. Imbued with materialism, many have lost the sense of transcendence. They no longer see the human person as destined for more than this world can offer. Death is simply the end, not a transition to life with God.

[13] Nonetheless, death still remains a reality and must be faced. Catholic funeral rites offer the bereaved a needed time to grieve and to strengthen their faith. They offer those left behind a way to face death by celebrating life in Christ. They provide a needed moment to affirm the basic truths of faith at a painful moment. When the rites are followed, they offer a faith-filled way to find meaning, to remember and to pray for the deceased and to move forward with hope.

[14] As Catholics, we celebrate our funeral rites to praise and thank God, the author of all life, for the gift of life given the individual whom he has now called to the fullness of life in Christ. Through our funeral rites, we also show our respect for the person we love. We treat the body of the deceased "with respect and charity, in faith and hope of the Resurrection. The burial of the dead is a corporal work of mercy; it honors the children of God, who are temples of the Holy Spirit. ..." (*Catechism of the Catholic Church*, 2300-2301).

[15] Catholic funeral rites include a wake, a funeral, and committal. Let us look at each of these elements. Together, they are one action of handing our loved ones back to God and comforting each other with the assurances of faith.

The Wake

[16] In the past, after a person died, family and friends kept vigil over the body. In days when medical science was not as advanced as today, the wake, that is, the standing watch over the body, assured the family that their loved one had truly died. It also served to keep the body safe until burial.

[17] Today, wakes that once took place in the home of the deceased now take place in funeral homes or in the church. And, there is the trend to shorten the wake or eliminate it completely. This does not help the grieving process.

[18] The wake has value. It gives people a chance to show their respect for the deceased by visiting with the family in the presence of the deceased's body. Sharing memories, happy moments and stories about the deceased brings consolation and support to the bereaved. The wake is an appropriate place for eulogies that honor the memory of the deceased.

PASTORAL LETTER NOVEMBER 2014

[19] During the wake, the prayer service turns the mourners' attention to God who has created each of us to find fulfillment in heaven. And, such prayer benefits the dead. As Sacred Scripture teaches, "It is...a holy and wholesome thought to pray for the dead, that they may be loosed from their sins" (2 Mc 12:46). In death as in life, we are bound together and can help one another with our prayers.

The Funeral Mass

[20] The most important element of Catholic funeral rites is the funeral liturgy. *Mass at the death of a loved one should never be omitted.* It is the greatest act of worship and praise that we can offer God. It is our way of sharing in Christ's victory over sin and death. It is the most efficacious prayer we can offer for the deceased.

[21] The Eucharist is the Paschal Mystery celebrated in our midst. It is our sharing in Christ's Passover from death to life. Every Eucharist makes present to us Jesus on Calvary as he dies for us. Every Eucharist makes present to us Jesus, risen from the dead. Every Eucharist renews our hope that, at death, "life is changed not ended, and, when this earthly dwelling turns to dust, an eternal dwelling is made ready [for us] in heaven" (*Preface I for the Dead*).

[22] At the Eucharistic table, we are united with our beloved dead in the Communion of Saints. Death separates us from those we love. The Eucharist keeps us united. The spiritual bond of all the baptized is not severed in death. The prayerful celebration of the funeral Mass makes us experience the communion of love and faith that we have with each other and with our beloved dead.

[23] Our faith teaches that, at death, "the body separates from the soul, the human body decays, and the soul goes to meet God, while awaiting its reunion with its glorified body" (*Catechism of the Catholic Church*, 997). At the moment of death, we are judged. We see our whole life in the light of God's truth. This is called the particular judgment.

[24] If we die in a state of total alienation from God, we remain in that condition in hell. If we die in a state of perfect charity, we enter the blessedness of heaven immediately. If we have led good lives and are not perfected in our charity at death, we experience the purifying love of God in purgatory before entering the Presence of God in heaven.

[25] Pope St. John Paul II said: "Those who live in this state of purification after death are not separated from God but are immersed in the love of Christ. Neither are they separated from the saints in heaven...nor from us on earth... We all remain united in the Mystical Body of Christ, and we can therefore offer up prayers and good works on behalf of our brothers and sisters in purgatory" (General Audience, August 4, 1999).

[26] Our beloved dead benefit from our prayers of intercession, especially the Mass. We should pray for the dead and also have Masses said for them as well. On a few days of the year, liturgical law does not allow a funeral Mass, e.g. on Holy Thursday, Good Friday and Holy Saturday. Nonetheless, a funeral liturgy outside of Mass should be celebrated. At a later date, family and friends should gather to celebrate Mass for the deceased.

[27] The growing custom of substituting prayers at the funeral home or at the graveside for a funeral Mass deprives the deceased and the living of the spiritual benefits of the Eucharist. *It should not be encouraged.* When families express no desire for a funeral Mass, all those who arrange for funerals, most especially clergy, should explain the great value of the funeral Mass, even for those who have been lax in their faith. They should do *all that is possible* to encourage the bereaved to celebrate a funeral Mass. Their encouragement and instruction can lead the faithful to a greater appreciation of the richness of grace given us in the Church.

[28] While words of remembrance by a friend or family member are permitted by the Order of Christian Funerals, the practice has evolved into an interruption of the funeral Mass and has become a source of even greater emotional distress to grief stricken family members rather than a consolation at the moment when we are to "comfort one another with assurances of faith." *Therefore, in the Diocese of Paterson, those planning funerals should make every effort to locate any brief words of remembrance before the liturgy begins.*

Committal

[29] Our bodies are sacred. In the saving waters of baptism, our body is washed. It is anointed with the

PASTORAL LETTER NOVEMBER 2014

chrisms of salvation and nourished on the Eucharist, the food of immortality. In life, it is the very dwelling place of God. As St. Augustine teaches, “The bodies of the dead are not ... to be despised and left unburied...” (St. Augustine, *City of God* I.13). The body is not a mere husk to be cast away or a useless garment to be discarded. If we treasure and honor the pictures of our beloved dead, how much more their very bodies!

[30] Because the body is so sacred, the Church clearly prefers that the body of the deceased be present for the funeral rites. (*Order of Christian Funerals*, 413-418) Families who opt for cremation should be strongly encouraged to bring the body of the deceased to Church. Cremation best takes place *after* the funeral Mass and the Prayers of Committal. This order gives full expression to our belief in the sacredness of the body and the hope of the Resurrection.

[31] The first Christians called their catacombs “*Koimeteria*.” The word *koimeterion* means dormitory, the place where you go to bed at night and rise in the morning. Those first believers saw the catacombs as just a resting place for the body that would certainly rise up when the final day dawns. They also mark their tombs with the word *Depositus* (deposited), sometimes abbreviated as the letter *D*. The dead were “deposited,” that is, placed like grains of wheat in the earth to be awakened to new life on the last day.

[32] Thus, in keeping with the Church’s tradition of respect for the body, even cremains should receive proper burial. They are not to be scattered over land or sea nor are they to be kept at home. They are not to be split up among family members nor are they to be encased in jewelry to be worn by their loved ones. They are to be reverently “deposited” in a cemetery or mausoleum to await the Resurrection of the dead, together with all those who have gone before and after them.

[33] To help all Catholics appreciate and embrace the Church’s funeral practice, it is highly recommended that every parish have a ministry that reaches out to its members at the time of death. When deaths occur, the faithful are also encouraged to notify the parish. In this way, a priest, deacon or other suitable parish minister can be present to the bereaved as soon as possible to give comfort and to assist, along with the professional funeral director, in preparing the complete funeral rites. Needless to say, the faithful should contact a priest *before* someone dies so that the dying person can be properly prepared to die with the comfort and strength of the sacraments.

[34] The Church’s care for her children at the moment of death is never a matter of rules and regulations. Rather, it is faith in action. It is believers accompanying other believers with compassion and charity at the moment their loved ones are called home to God.

Given at the Pastoral Center of the Diocese of Paterson, on The Commemoration of All the Faithful Departed, the second day of November in the year of Our Lord, two thousand and fourteen.

+ *Arthur J. Serratelli*

Most Reverend Arthur J. Serratelli,
S.T.D., S.S.L., D.D.
Bishop of Paterson

Sister Mary Edward Spohrer SCC

Sr. Mary Edward Spohrer, SCC,
Chancellor/Delegate for Religious

DIOCESE OF PATERSON

Diocesan Center
777 Valley Road
Clifton, New Jersey 07013

Office of
THE BISHOP

(973) 777-8818 Fax (973) 777-8976

CARTA PASTORAL, NOVIEMBRE DEL 2014

LLAMADOS A LA CASA DE DIOS: ORIENTACIONES PASTORALES PARA LOS FUNERALES CATÓLICOS

A todos los fieles, religiosos, diáconos y sacerdotes:

*El Dios de la paz que levantó de entre los muertos...a Jesús
Señor nuestro, os procure toda clase de bienes.*

(Hb 13:21-22)

[1] Las catacumbas de la antigua Roma serpentean su recorrido bajo tierra por trecientas setenta y cinco millas. Ellas permanecen como testigos silenciosos de las creencias de los primeros cristianos. Cuando los cristianos desde el primero hasta el quinto siglo usaron estas salas subterráneas para enterrar sus muertos, deliberadamente se distanciaron de las prácticas de enterramiento de sus vecinos paganos.

[2] Los romanos paganos cremaban sus muertos. Enterraban las cenizas ya sea en una tumba familiar o en una bóveda común llamada *columbarium*. Sin embargo, los cristianos escogieron no cremar sus difuntos. Por lo contrario, siguieron el ejemplo de entierro que se encuentra en la Sagrada Escritura.

[3] Cuando su querida esposa Sara murió, Abrahán, el padre del pueblo escogido, compró un terreno sepulcral con una cueva en Macpelá, en la tierra de Canaán. Allí enterró a su esposa (Gn 23: 1-20). Isaac e Ismael enteraron a Abrahán en la misma cueva más tarde (Gn 25: 9), tal como lo hizo José con su padre Jacob (Gn 50: 2). Miriam (Nm 20: 1); Moisés (Dt 34: 5-8); Josué (Jos 24: 30); Samuel (1 S 25: 1); y David (1 R 2: 10) fueron enterrados y no cremados.

[4] En tiempo de Jesús, los judíos siguieron las mismas prácticas de entierro. Cuando Herodes decapitó a Juan Bautista, los discípulos de Juan vinieron y recogieron su cadáver y lo sepultaron en una tumba (Mt 14: 12). El difunto Lázaro fue colocado en “una cueva, y tenía puesta encima una piedra” (Jn 11: 38). Y, el mismo Jesús fue enterrado en una tumba nueva, tallada en una roca, que José de Arimatea había preparado para sí mismo (Mt 27:57-60; Mc 15: 46; Jn 19: 41-42).

[5] Los cristianos siguieron las mismas prácticas judías para sepultar a los muertos. Sus vecinos paganos se asombraban ante el sentimiento de alegría y paz que envolvían los funerales cristianos. San Jerónimo cuenta que, cuando San Pablo el anacoreta de Tebas fue sepultado, envolvieron su cuerpo y lo llevaron a una tumba, cantando himnos y salmos. (cf. *san Jerónimo, La vida de Pablo el primer ermitaño*, 16). Los paganos también se daban cuenta que los cristianos siempre daban una decente sepultura a los pobres cuyas familias no podían pagar los gastos. Diferente a los paganos, los cristianos no cremaban los cuerpos de los pobres ni arrojaban sus cenizas en una fosa común.

[6] Los ritos funerarios son importantes. A nivel humano, expresar el duelo muestra respeto por el difunto, recon-

CARTA PASTORAL, NOVIEMBRE DEL 2014

forta a los que quedan detrás y conduce a la familia del difunto a volver a la vida normal. A nivel espiritual, las exequias son ocasión para que una comunidad de fe exprese sus creencias de cara a la muerte y ofrezca salud y consuelo a los que quedan detrás.

[7] Hoy, empezamos a ser testigos de cómo se minimizan y aún se eliminan los ritos que rodean la muerte y el funeral. Un creciente número de católicos se han apartado de los funerales tradicionales católicos. Hay muchas razones para esta creciente tendencia.

[8] Primera: la secularización de la sociedad. El designio de Dios para el nacimiento y el matrimonio, no encuentran lugar en las decisiones de la corte y las nuevas leyes. Con creciente ferocidad, aún la discusión sobre Dios está prohibida en el foro público. Este divorcio radical entre las creencias religiosas y los actuales debates sobre el nacimiento y el matrimonio, disminuye la importancia de la fe al tratar de la muerte.

[9] Segunda: un fuerte sentido de individualismo en nuestra cultura. Algunos sostienen que cada persona tiene total autoridad sobre su propia vida. Entonces, cada persona tiene el derecho de vivir y morir según lo vea conveniente. El individuo es soberano. No es necesaria la comunidad. Vivir y morir, es lo primero y más importante que le interesa al individuo. La comunidad de fe y sus prácticas quedan en un plano secundario.

[10] Tercera: eliminar la muerte de nuestra vista. La mayoría de las muertes ocurren fuera de la casa, en hospitales o residencias de ancianos. Los difuntos son velados en casas fúnebres. La cruda realidad de la muerte misma se disfraza cosméticamente. Teniendo la muerte y el morir a buena distancia, evitamos afrontar la ansiedad existencial de nuestra propia desaparición. De hecho, cuanto más pronto el funeral se pueda hacer, menos tiempo tenemos para afrontar la muerte.

[11] Cuarta: el descenso general de la práctica religiosa. La asistencia a la iglesia ha decaído. Muchos no reconocen más la obligación de asistir a Misa los domingos y días de fiesta; y, con su ejemplo están enseñando a sus hijos a pensar de la misma forma. Triste, porque al dejar de asistir a Misa los hijos, los padres que han asistido a la iglesia regularmente toda su vida se ven ahora privados del beneficio espiritual de la Misa exequial. Ahora resulta necesario para los que quieren un funeral católico completo, que dejen instrucciones a los miembros de la familia.

[12] Quinta y la más importante: una pérdida de la fe. Imbuidos en el materialismo, muchos han perdido el sentido de la trascendencia. Ya no miran a la persona humana destinada a algo más que lo que este mundo puede ofrecer. La muerte simplemente es el final, no una transición a la vida con Dios.

[13] A pesar de todo, la muerte sigue siendo una realidad y tenemos que afrontarla. Las exequias católicas ofrecen a los dolientes el tiempo necesario para expresar su dolor y fortalecer su fe. Ellas ofrecen a los que quedan detrás la forma de afrontar la muerte al celebrar la vida en Cristo. Proporcionan un momento necesario para afirmar las verdades de la fe en un momento de dolor. Cuando se sigue el ritual, este ofrece un camino lleno de fe para encontrar el sentido, recordar y orar por el difunto y seguir adelante con esperanza.

[14] Como católicos, celebramos los ritos fúnebres para alabar y agradecer a Dios, autor de toda vida, por el regalo de la vida dada a la persona que ahora ha sido llamada a la plenitud de la vida en Cristo. Por medio de los ritos fúnebres también mostramos el respeto a la persona que amamos. Tratamos el cuerpo del difunto “con respeto y caridad en la fe y la esperanza de la resurrección. Enterrar a los muertos es una obra de misericordia corporal, que honra a los hijos de Dios, templos del Espíritu Santo” (CIC, 2300).

[15] Las exequias católicas comprenden el velorio, el funeral y el entierro. Veamos cada uno de estos elementos. Juntos, son una acción de devoción de nuestro ser querido a Dios y de consolarnos unos a otros con las garantías de la fe.

El velorio

[16] En el pasado, después que una persona moría, la familia y los amigos guardaban vigilia al cuerpo. En esos días en que la ciencia no estaba tan avanzada como hoy, el velorio, es decir, mantenerse observando el cuerpo, aseguraba a la familia que su ser querido realmente había muerto. También servía para mantener seguro el cuerpo hasta el entierro.

[17] Hoy, los velorios que antes se hacían en la casa del difunto, ya se hacen en las casas fúnebres o en la iglesia. Y, existe la tendencia a recortar el velorio o eliminarlo completamente. Esto no ayuda al proceso del duelo.

[18] El velorio tiene valor. Da a la gente la oportunidad de mostrar su respeto por el difunto, visitando la familia

CARTA PASTORAL, NOVIEMBRE DEL 2014

en presencia del cuerpo del difunto. El compartir recuerdos, los momentos alegres e historias acerca del difunto, da consuelo y apoyo a los dolientes. El velorio es un lugar apropiado para hacer un panegírico que honra la memoria del difunto.

[19] Durante el velorio, el servicio de oración vuelve la atención de los dolientes hacia Dios que nos ha creado a cada uno para encontrar satisfacción en el cielo. Y, esa oración beneficia al difunto. Como enseña la Sagrada Escritura, “Es un pensamiento santo y piadoso orar por los muertos, para que quedaran liberados del pecado” (2 M 12: 46). Tanto en la vida como en la muerte, estamos unidos para ayudarnos con la oración.

La Misa exequial

[20] El elemento más importante de los ritos fúnebres católicos es la liturgia fúnebre. *La Misa, en la muerte de un ser querido nunca debe omitirse*. Es el más grande acto de adoración y alabanza que podemos ofrecer a Dios. Es la manera como compartimos la victoria de Cristo sobre el pecado y la muerte. Es la más eficaz oración que podemos ofrecer por el difunto.

[21] La Eucaristía es el misterio Pascual celebrado en nuestro medio. Es nuestro compartir en la Pascua de Cristo de la muerte a la vida. Cada Eucaristía nos presenta a Jesús en el Calvario cuando muere por nosotros. Cada Eucaristía nos presenta a Jesús, resucitado de los muertos. Cada Eucaristía renueva nuestra esperanza en que, al morir, “la vida no termina, se transforma; y, al deshacerse nuestra morada terrenal, adquirimos una mansión eterna en el cielo” (Prefacio I de difuntos).

[22] En la mesa eucarística, nos unimos a nuestros queridos difuntos en la comunión de los santos. La muerte nos separa de los que amamos. La Eucaristía nos mantiene unidos. El vínculo espiritual de todos los bautizados no es tan intenso en la muerte. La celebración orante de la Misa exequial nos hace experimentar la comunión de amor y fe que tenemos unos con otros y con nuestros queridos difuntos.

[23] La fe nos enseña que, “en la muerte, separación del alma y el cuerpo, el cuerpo del hombre cae en la corrupción, mientras que el alma va al encuentro con Dios, en espera de reunirse con su cuerpo glorificado” (Catecismo de la Iglesia católica, 997). Al momento de morir, somos juzgados. Vemos toda nuestra vida a la luz de la verdad de Dios. Esto lo llamamos el juicio particular.

[24] Si morimos en un estado de total alejamiento de Dios, permanecemos en esa condición en el infierno. Si morimos en estado de perfecta caridad, entramos inmediatamente a la bienaventuranza del cielo. Si hemos llevado una buena vida y a la hora de la muerte no somos perfectos en la caridad, experimentamos la purificación del amor de Dios en el purgatorio antes de entrar a la presencia de Dios en el cielo.

[25] El Papa san Juan Pablo II decía: “Quienes después de la muerte viven en un estado de purificación no están separados de Dios sino que están en el amor de Cristo, que los libera de los residuos de la imperfección. No están separados de los santos en el cielo...ni de nosotros en la tierra...Todos permanecemos unidos en el Cuerpo Místico de Cristo, y podemos ofrecer oraciones y buenas obras en nombre de nuestros hermanos y hermanas del purgatorio” (Audiencia general, agosto 4, 1999).

[26] Nuestros queridos difuntos se benefician de nuestras plegarias de intercesión, especialmente la Misa. Debemos orar por los difuntos y también celebrar Misas por ellos. Pocos días en el año, la ley litúrgica no permite Misas de exequias; como el Jueves Santo, Viernes Santo y Sábado santo. No obstante, se debe celebrar una liturgia fúnebre fuera de la Misa. En una fecha posterior, la familia y amigos deben reunirse para celebrar la Misa por el fallecido.

[27] La creciente costumbre de sustituir la Misa exequial por oraciones en la casa fúnebre o al lado del sepulcro, privan al fallecido y a los vivos de los beneficios espirituales de la Eucaristía. *Esto no se debe fomentar*. Cuando las familias expresan el deseo de no celebrar la Misa exequial, todos los que organizan los funerales, especialmente los clérigos, deben explicar el gran valor que tiene la Misa exequial, aún para aquellos que han estado laxos en su fe. Deben hacer *todo lo posible* para animar a los dolientes a celebrar la Misa exequial. Su animación e instrucción pueden llevar a los fieles a apreciar mucho mejor la riqueza de la gracia que la Iglesia nos da.

[28] Si bien, las palabras de recuerdo ya sea por un amigo o un miembro de la familia están permitidas por el ritual de exequias católicas, la práctica ha evolucionado hacia una interrupción de la Misa exequial y se ha convertido en fuente de grande sufrimiento emocional, que aflige a los miembros de la familia, en vez de dar con-

CARTA PASTORAL, NOVIEMBRE DEL 2014

suelo en el momento en que “nos consolamos unos a otros con las garantías de la fe”. *Por lo tanto, en la diócesis de Paterson, los que organizan funerales, deben poner todo su empeño en que estas breves palabras de recuerdo del difunto, se hagan antes de empezar la liturgia.*

Sepultura

[29] Nuestros cuerpos son sagrados. En las salvíficas aguas del bautismo, nuestro cuerpo es lavado. Es ungido con el crisma de la salvación y alimentado en la Eucaristía, el alimento de la inmortalidad. Durante la vida, es una verdadera morada de Dios. Como enseña San Agustín, “Los cuerpos de los muertos no son...para ser despreciados y dejarlos insepultos...” (San Agustín, *La ciudad de Dios* I.13). El cuerpo no es sólo una cáscara para echarla a la basura o un vestido inservible para desechar. ¡Si valoramos tanto y honramos las fotos de nuestros seres queridos, con mucha más razón sus verdaderos cuerpos!

[30] Pues el cuerpo es tan sagrado, la Iglesia prefiere que el cuerpo del difunto esté presente en los ritos fúnebres. (Ritual de los funerales cristianos, 413-418). A las familias que optan por la cremación, se les debe rogar encarecidamente que traigan el cuerpo del difunto a la iglesia. Es mejor que la cremación tenga lugar después de la Misa exequial y las oraciones de la sepultura. Este orden da total expresión a nuestra creencia en la sacralidad del cuerpo y la esperanza de la resurrección.

[31] Los primeros cristianos llamaron a sus catacumbas “*Koimeteria*.” La palabra *koimeterion* significa dormitorio, el lugar donde vas a la cama de noche y te levantas en la mañana. Esos primeros creyentes veían las catacumbas justamente como un lugar de reposo del cuerpo que ciertamente debería resucitar al amanecer del último día. También marcaban sus tumbas con la palabra *Depositus* (*depositado*), abreviado algunas veces con la letra D. Los muertos eran “depositados,” esto es, colocados como granos de trigo en la tierra para que despierten a una nueva vida en el último día.

[32] Así, guardando la tradición de la Iglesia de respeto por el cuerpo, aún los cremados deben recibir su propio entierro. No deben dispersarse sus cenizas sobre la tierra o el mar, ni guardarse en la casa. No deben repartirse entre los miembros de la familia, ni guardados en joyas para ser portados por sus seres queridos. Deben ser “depositados” reverentemente en un cementerio o mausoleo para esperar la resurrección de los muertos, juntamente con los que se han ido antes y después de ellos.

[33] Para ayudar a que todos los católicos aprecien y acojan las prácticas fúnebres de la Iglesia, es muy recomendable que cada parroquia tenga un ministerio que atienda a sus miembros en el momento de la muerte. Cuando haya muertes, se les ruega a los fieles que avisen a la parroquia. De esta forma, un sacerdote, diácono u otro apropiado ministro parroquial puedan visitar a los dolientes tan pronto como sea posible, para dar consuelo y para ayudar, junto con el director profesional del funeral, a preparar los ritos fúnebres completos. No hace falta decirlo: los fieles deben contactar un sacerdote antes que alguien muera, de tal manera que la persona que se está muriendo pueda prepararse debidamente para morir con la ayuda y la fuerza de los sacramentos.

[34] La atención de la Iglesia por sus hijos en el momento de la muerte no debe ser una cuestión de leyes y regulaciones. Más bien, es la fe en acción. Esto es, creyentes que acompañan a otros creyentes con compasión y caridad en el momento en que sus seres queridos son llamados a la casa de Dios.

Dado en el Centro pastoral de la Diócesis de Paterson, en la Conmemoración de todos los fieles difuntos, el día dos de noviembre en el año del Señor, dos mil catorce.

+ *Arthur J. Serratelli*

+ Reverendísimo Arthur J. Serratelli, S.T.D., S.S.L., D.D.
Obispo de Paterson

Sister Mary Edward Spohrer SCC

Hna. Mary Edward Spohrer, SCC
Canciller/Delegada para los religiosos

DIOCESE OF PATERSON

Diocesan Center
777 Valley Road
Clifton, New Jersey 07013

Office of
THE BISHOP

(973) 777-8818 Fax (973) 777-8976

LIST PASTERSKI - LISTOPAD 2014

WEZWANI DO DOMU OJCA: INSTRUKCJA DUSZPASTERSKA DOTYCZĄCA KATOLICKICH POGRZEBÓW

Do wszystkich wiernych, osób konsekrowanych i zakonnych, diakonów i księży:

Bóg zaś pokoju, który na mocy krwi przymierza wiecznego wywiódł spośród zmarłych Wielkiego Pasterza owiec, Pana naszego Jezusa, 21 niech was uzdolni do wszelkiego dobra, byście czynili Jego wolę, sprawując w was, co miłe jest w oczach Jego, przez Jezusa Chrystusa, któremu chwała na wieki wieków! Amen.

(Hbr 13:20-21)

[1] Katakumby starożytnego Rzymu wiją się pod ziemią trzysta siedemdziesiąt pięć mil. Są one niemyym świadkiem wiary pierwszych chrześcijan. Gdy chrześcijanie od pierwszego do piątego wieku używali tych podziemnych komnat jako miejsca pochówku dla ich zmarłych, robili to celowo, aby odizolować się do praktyk pogrzebowych swoich pogańskich sąsiadów.

[2] Pogańscy Rzymianie kremowali ciała swoich zmarłych. Chowali ich prochy albo w rodzinnym grobowcu albo w zbiorowej mogile zwanej *kolumbarium*. Chrześcijanie, jednak, nie mieli w zwyczaju kremować swoich bliskich. W odróżnieniu od Rzymian, pogrzeb chrześcijański był wzorowany na praktyce biblijnej.

[3] Kiedy jego ukochana żona Sara zmarła, Abraham, ojciec narodu wybranego, zakupił działkę na pochówek z jaskinią w Machpelah w ziemi Kanaan. Tam pochował on swoją żonę (Rdz 23, 1-20). Później sam Abraham został pochowany w tej samej jaskini przez Izaaka i Izmaela. (Rdz 25: 9). Tak samo uczynił Józef, jego ojciec Jakub (Rdz 50, 2), a także Miriam (Lb 20, 1), Mojżesz (Pwt 34, 5-8), Jozue (Joz 24, 30); Samuel (1 Sam 25, 1) i Dawid (1 Krl 2, 10) – wszyscy pochowani, nikt nie skremowany.

[4] W czasach Jezusa Żydzi kontynuowali te same praktyki pochówku swoich zmarłych. Gdy Herod ściął Jana Chrzciciela, uczniowie Jana przyszli, zabrali jego ciało i z należną czcią pochowali go w grobie (Mt 14, 12). Martwy Łazarz został umieszczony w „pieczarze, a na której spoczywał kamień” (J 11, 38). Sam Jezus został pochowany w nowym grobie, wykutym w skale, który Józef z Arymatei przygotował dla siebie (Mt 27, 57-60; Mk 15,46; J 19, 41-42).

[5] Chrześcijanie przejęli żydowską praktykę grzebania zmarłych. Ich pogańscy sąsiedzi byli zdumieni poczuciem radości i pokoju, które towarzyszyły pochówkom chrześcijańskim. Św. Hieronim mówi nam, że kiedy Paweł z Teb został pochowany, jego bliscy owinęli ciało i zanieśli je do grobu, śpiewając hymny i psalmy (por. Św. Hieronim, *Życie Paulusa Pierwszego Pustelnika*, 16). Pogańscy sąsiedzi zauważyli również, że chrześcijanie składali przyzwoity pochówek także ubogim, których rodzin nie stać było na pokrycie kosztów z nim związanych. W przeciwieństwie do pogan, chrześcijanie nie kremowali ciał ubogich, rozsypując ich prochy w publicznych mogiłach.

LIST PASTERSKI - LISTOPAD 2014

[6] Obrzędy pogrzebowe są ważne. Na poziomie ludzkim, obrzęd pogrzebowy pokazuje szacunek dla zmarłych, pociesza tych, którzy zostali pogrążeni w żałobie i prowadzi ludzi z powrotem do normalnego życia. Na poziomie duchowym, ryt pogrzebowy daje okazję dla wspólnoty wierzących do wyznania swojej wiary w obliczu śmierci, a także do uzdrowienia i pocieszenia, szczególnie dla tych, którzy zostali opuszczeni.

[7] Obecnie zaczynamy być świadkami minimalizowania, a nawet eliminacji obrzędów otaczających śmierć i pogrzeb. Coraz więcej katolików odchodzi od tradycyjnych praktyk pogrzebowych Kościoła. Istnieje wiele przyczyn tego trendu wzrostowego.

[8] Po pierwsze, sekularyzacja społeczeństwa. Boży plan dla życia i małżeństwa nie jest w ogóle brany pod uwagę w ostatnich orzeczeniach sądowych i prawnych. Ze wzrastającą zaciekleścią, nawet dyskusja o Bogu staje się zakazana na forum publicznym. Ten radykalny rozwód przekonań religijnych od współczesnych dyskusji wokół narodzin i małżeństwa, zmniejsza znaczenie wiary w radzeniu sobie z doświadczeniem śmierci.

[9] Po drugie, silne poczucie indywidualizmu w naszej kulturze. Niektórzy utrzymują, że każda osoba ma całkowitą władzę nad swoim życiem. Każda osoba ma prawo, w związku z tym, aby żyć i umierać jak ona uważa za stosowne. Jednostka jest suwerenna. Nie ma potrzeby społeczności. Czy to w życiu czy w umieraniu, to indywidualność liczy się ponad wszystko. Wspólnota wiary i jej praktyki są drugorzędne.

[10] Po trzecie, usunięcie śmierci z naszego widoku. Większość zgonów ma miejsce na zewnątrz domu, w szpitalach i domach opieki. Ciała zmarłych są wystawione w domach pogrzebowych. Prawdziwa, choć surowa rzeczywistość śmierci jest kosmetycznie ukryta. Utrzymując śmierci i umieranie w odległości, unikamy konfrontacji z egzystencjalnym lękiem naszej własnej znikomości. Co więcej, im szybciej odprawimy pogrzeb, tym mniej czasu mamy na ową konfrontację ze śmiercią.

[11] Po czwarte, ogólny spadek praktyk religijnych. Chodzenie do kościoła maleje z roku na rok. Wielu nie uznaje obowiązku uczestnictwa we Mszy świętej w niedziele i święta; przez co własnym przykładem uczy dzieci tego samego. Niestety, ponieważ dzieci przestały chodzić do Kościoła, rodzice, którzy regularnie uczestniczyli w życiu Kościoła przez całe swe życie są obecnie pozbawieni duchowej korzyści z Mszy pogrzebowej. Obecnie staje się to konieczne dla tych, którzy chcą w pełni otrzymać pogrzeb katolicki, aby opuścić tę instrukcję dla członków rodziny.

[12] Po piąte i najważniejsze, utrata wiary. Przesiąknięci materializmem, wielu straciło poczucie transcendencji. Już nie potrafią oni postrzegać osoby ludzkiej jako przeznaczonej dla czegoś więcej niż ten świat może zaoferować. Śmierć jest po prostu końcem, nie przejściem do życia z Bogiem.

[13] Mimo to, śmierć jest nadal faktem i musimy się z nią zmierzyć. Katolickie obrzędy pogrzebowe oferują osieroconym potrzebny czas na żałobę i wzmocnienie ich wiary. Wskazują one jak zmierzyć się ze śmiercią świętując życie w Chrystusie. Zapewniają one potrzebny czas, aby uznać podstawowe prawdy wiary w bolesnej chwili. Gdy obrzędy są przestrzegane, oferują one pełne wiary sposoby na znalezienie sensu, na pamięć i modlitwę za zmarłych, a także nadzieję na przyszłość.

[14] Jako katolicy, obchodzimy nasze obrzędy pogrzebowe, aby chwalić Boga i dziękować Temu, który jest stwórcą wszystkiego co żyje, za dar życia osoby, którą On powołał tym razem do pełni życia w Chrystusie. Po przez nasze obrzędy pogrzebowe okazujemy również nasz szacunek dla tych, których kochamy. Traktujemy ciało zmarłego „z szacunkiem i miłością, z wiarą i nadzieją zmartwychwstania. Grzebanie zmarłych jest uczynkiem miłosierdzia względem ciała; oddaje ono cześć dzieciom Bożym, które są świętyniami Ducha Świętego. ...” (Katechizm Kościoła Katolickiego, 2300 -2301).

[15] Katolickie obrzędy pogrzebowe to czuwanie przy ciele zmarłego, pogrzeb, i pochówek. Spójrzmy na każdy z tych elementów. Razem, stanowią one jeden akt, w którym przekazujemy naszym bliskich z powrotem do Boga, pocieszając siebie nawzajem prawdami wiary.

Czuwanie przy zmarłym

[16] W przeszłości, gdy osoba zmarła, rodzina i przyjaciele czuwali nad ciałem. W czasach, gdy medycyna nie była tak zaawansowana jak dzisiaj, czuwanie, czyli strzeżenie ciała, zapewniało rodzinę, że ich ukochany naprawdę umarł. Czuwanie przy ciele zmarłego miało również za zadanie utrzymać ciało zmarłego bezpieczne aż do pogrzebu.

[17] Obecnie, czuwanie przy ciele zmarłego, które raz miało miejsce w domu zmarłego, teraz odbywa się w domach pogrzebowych lub w kościele. Co więcej, istnieje również tendencja, aby je skrócić lub całkowicie wyeliminować. To, jednak, nie pomoże w smutku i żałobie.

[18] Czuwanie przy ciele zmarłego ma wartość. Ono daje ludziom szansę, aby okazać swój szacunek dla zmarłych, przez

LIST PASTERSKI - LISTOPAD 2014

nawiedzenie rodziny w obecności ciała zmarłego. Dzielenie się wspomnieniami, szczęśliwymi chwilami i opowieściami o zmarłym przynosi pocieszenie i wsparcie dla osieroconych. Czuwanie przy zmarłym jest także odpowiednim miejscem dla mów pogrzebowych w celu uczczenia pamięci zmarłego.

[19] W czasie czuwania, modlitwa zwraca uwagę żałobników do Boga, który stworzył każdego z nas, aby znaleźć osiągnąć swoją pełnię w niebie. I takie modlitwy przynoszą korzyść zmarłym. Jak uczy Pismo Święte, „To jest ... święta i godziwa myśl modlić się za umarłych, aby byli uwolnieni od grzechów” (2 Mch 12, 46). W śmierci, jak w życiu, jesteśmy ze sobą połączeni i możemy pomagać sobie nawzajem przez nasze modlitwy.

Msza pogrzebowa

[20] Najważniejszym elementem katolickich obrzędów pogrzebowych jest liturgia pogrzebowa. *Msza po śmierci bliskiej osoby nie powinna być nigdy pominięta.* Jest to największy akt kultu i uwielbienia, jaki możemy ofiarować Bogu. To jest nasz sposób na uczestniczenie w zwycięstwie Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Jest to najbardziej skuteczna modlitwa jaką możemy ofiarować zmarłemu.

[21] Eucharystia jest misterium paschalnym celebrowanym pośród nas. Jest ona naszym uczestnictwem w Passze Chrystusa ze śmierci do życia. Każda Eucharystia uobecnia nam Jezusa na Kalwarii, który za nas umiera. Każda Eucharystia uobecnia nam Jezusa, który powstał z martwych. Wreszcie, każda Eucharystia odnawia naszą nadzieję, że w chwili śmierci, życie „zmienia się, ale się nie kończy, i gdy rozpadnie się dom doczesnej pielgrzymki, znajdą przygotowane w niebie wieczne mieszkanie.” (Prefacja za zmarłych mi).

[22] Na stole Eucharystycznym, jesteśmy zjednoczeni z naszymi ukochanymi zmarłymi w komunii świętych. Śmierć oddziela nas od tych, których kochamy. Eucharystia utrzymuje nas jednoczy. Duchowa więź wszystkich ochrzczonych nie jest odcięta w śmierci. Pobożne uczestnictwo we Mszy Świętej pogrzebowej pozwala nam doświadczyć komunii miłości i wiary, którą dzielimy ze sobą i z naszymi ukochanymi zmarłymi.

[23] Wiara uczy, że w chwili śmierci, „ciało oddziela się od duszy i ulega zniszczeniu, podczas gdy jego dusza idzie na spotkanie z Bogiem, chociaż trwa w oczekiwaniu na ponowne zjednoczenie ze swoim uwielbionym ciałem” (Katechizm Kościoła Katolickiego, 997) . W chwili śmierci, jesteśmy sądzeni. Widzimy całe nasze życie w świetle Bożej prawdy. Jest to sąd szczegółowy.

[24] Jeśli umrzemy w stanie całkowitej alienacji od Boga, pozostaniemy w takim stanie w piekle. Jeśli umrzemy w stanie doskonałej miłości, wejdziemy do radości wiecznej od razu. Jeśli prowadziliśmy dobre życie i nie byliśmy doskonali w naszej miłości w momencie śmierci, doświadczamy oczyszczającej miłości Boga w czyśćcu, przed wejściem do obecności Boga w niebie.

[25] Papież Święty Jan Paweł II powiedział: “Ci, którzy żyją w tym stanie oczyszczenia po śmierci nie są oddzieleni od Boga, ale są zanurzeni w miłości Chrystusa. Nie są oni oddzieleni od świętych w niebie ... ani od nas na ziemi ... Wszyscy pozostajemy zjednoczeni w Mistycznym Ciele Chrystusa, i dlatego możemy ofiarować nasze modlitwy i dobre uczynki w imieniu naszych braci i siostr w czyśćcu” (Audiencja generalna, 4 sierpnia 1999).

[26] Zmarli bliscy korzystają z naszych modlitw wstawienniczych, zwłaszcza Mszy św. Powinniśmy modlić się za zmarłych, a także odprawiać za nich Msze. W kilka dni w roku, prawo liturgiczne nie zabrania odprawiania Mszę pogrzebowej, np. w Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielką Sobotę. Niemniej jednak, obrzęd pogrzebowy poza Mszą św. winien być odprawiony, a w późniejszym terminie, rodzina i przyjaciele powinni się zebrać, aby uczestniczyć we Mszy Św. za zmarłą osobę.

[27] Rosnąca tendencja zamiany Mszy pogrzebowej na modlitwy w domu pogrzebowym lub na cmentarzu, pozbawia zmarłych i żywych duchowych korzyści płynących z Eucharystii. *Nie powinno się do tego zachęcać.* Gdy rodziny nie wyrażają chęci odprawienia Mszy św. za zmarłą osobę, wszyscy ci, którzy organizują pogrzeby, a szczególnie duchowni, winni wyjaśnić wielką wartość Mszy pogrzebowej, nawet dla tych, którzy są niedbali w wierze. Powinni oni zrobić wszystko, co jest możliwe, aby zachęcić osieroconych, aby uczestniczyć we Mszy pogrzebowej. Ich zachęty i wskazówki mogą doprowadzić wiernych do większej aprecjacji bogactwa łaski danej nam w Kościele.

[28] Podczas gdy słowa pamięci przez znajomego lub członka rodziny są dozwolone przez Obrzęd Pogrzebowy, praktyka ta przekształcała się w interrupcję Mszy pogrzebowej i stała się źródłem jeszcze większego cierpienia emocjonalnego członków rodziny dotkniętych żałobą, a nie pocieszeniem w chwili, w której mamy „pocieszać się nawzajem prawdami wiary.” W związku z tym, w Diecezji Paterson, ci którzy planują pogrzeby powinni dołożyć wszelkich starań, aby krótkie słowa pamięci o zmarłym były odczytane przed rozpoczęciem liturgii.

Pochówek

[29] Nasze ciała są święte. W zbawczych wodach chrztu, nasze ciało jest oczyszczone. Jest ono namaszczone krzyżmem zbawienia i karmione Eucharystią, pokarmem nieśmiertelności. W życiu, jest ono mieszkaniem samego Boga. Jak uczy Święty Augustyn, „Ciała zmarłych nie należy... bezcześcić i zostawiać niepochowanych...” (Św. Augustyn, *Miasto Boga*, I.13). Ciało nie jest tylko łuską do wyrzucenia lub bezużytecznym odzieniem, które może być sponiewierane. Jeśli cenimy i szanujemy zdjęcia naszych ukochanych zmarłych, o ileż bardziej winniśmy szanować i cenić ciała ich samych!

[30] Ponieważ ciało jest tak święte, Kościół wyraźnie preferuje, że ciało zmarłego winno być obecne podczas obrzędów pogrzebowych (Obrzęd Pogrzebowy, 413-418). Osoby, które decydują się na kremację, należy usilnie zachęcać, aby doprowadzić ciało zmarłego do kościoła. Kremacja odbywa się najlepiej *po* Mszy pogrzebowej i modlitwach towarzyszących pochówkowi na cmentarzu. Taki przykaz daje pełny wyraz naszej wiary w świętość ciała i nadzieję zmartwychwstania.

[31] Pierwsi chrześcijanie nazywali swoje katakumby „*Koimeteria*.” Słowo *koimeterion* oznacza, internat, miejsce, gdzie można udać się do łóżka w nocy i wstać rano. Pierwsi wierni postrzegali katakumby tylko jako miejsce odpoczynku dla ciała, które z pewnością powstanie, gdy ostatni dzień zaświta. Pierwsi chrześcijanie oznaczali także groby swoich zmarłych słowem *Depositus* (złożony), czasami w skrócie literą *D*. Zmarli byli „*składani*,” czyli umieszczani w ziemi jak ziarna pszenicy, aby się przebudzić do nowego życia w ostatnim dniu.

[32] Tak więc, zgodnie z tradycją Kościoła okazującą szacunek dla ciała, nawet skremowani powinni otrzymać właściwy pochówek. Ich prochy nie mogą być rozrzucone na lądzie lub na morzu, ani nie mają one być przechowywane w domu. Nie mają być dzielone między członków rodziny, ani nie mają być zamknięte w biżuterii do noszenia przez ich bliskich. Prochy zmarłych muszą być ze czcią „złożone” na cmentarzu lub w mauzoleum, gdzie będą oczekiwać na zmartwychwstanie umarłych, razem z tymi, którzy udali się przed nimi i pójdą za nimi.

[33] Aby pomóc docenić i przyjąć Chrześcijańską praktykę pogrzebową usilnie zaleca się, aby każda parafia prowadziła duszpasterstwo, które dociera do swoich członków w chwili śmierci. W przypadku wystąpienia śmierci, również wiernych zachęca się do powiadomienia parafii. W ten sposób kapłan, diakon lub inny odpowiedni minister może być obecny dla rodziny pogrążonej w żałobie, tak szybko, jak tylko to możliwe, aby ofiarować pociechę i pomoc, wraz z profesjonalnym reprezentantem domu pogrzebowego, w przygotowaniu kompletnych obrzędów pogrzebowych. Oczywiście wierni powinni skontaktować się z kapłanem, *zanim* dana osoba umrze, aby mogła ona trzymać właściwe przygotowanie na śmierć i siłę płynącą z sakramentów.

[34] Troska Kościoła dla swoich dzieci w chwili śmierci nie jest kwestią zasad i przepisów. Raczej, jest to wiara w działanie. To troska wiernych towarzyszących innym wiernym ze współczuciem i miłością w chwili gdy ich bliscy są wzywani do domu Ojca.

Podpisano w Kurii Biskupiej Diecezji Paterson, we Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych, drugiego dnia listopada roku Pańskiego dwa tysiące czterestego.

+ Arthur J. Serratelli

+ Arthur J. Serratelli, S.T.D., S.S.L., D.D.
Biskup Diecezji Paterson

Siostra Mary Edward Spohrer SCC

Siostra Marry Edward Spohrer, SCC,
Kancelarz/ Delegat do Spraw Zakonnych